

РЕШЕНИЕ

№ 2038

гр. София, 29.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 02.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **8070** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Е. Л. Я., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-002566 от 13.05.2020 г. издадена от И. В. Й. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна Полиция“.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочил, че заповедта е издадена в нарушение чл. 59, ал. 1 във вр. ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като не съдържа фактически обстоятелства, въз основа на които жалбоподателя да разбере причините за приложената спрямо него принудителна административна мярка. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява и не е изпратил процесуален представител.

Ответната страна – И. В. Й. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна Полиция“, редовно призован, не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 20-4332-002566 от 13.05.2020 г. издадена от И. В. Й. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна Полиция“, е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б „А“ от ЗДвП - прекратяване на регистрацията на собствения на [фирма], л.а „Хюндай Е.“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца. Били отнети 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] и СРМПС №[ЕИК].

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН, серия № 78675 от 03.05.2020 г., че водачът, жалбоподател в настоящото производство управлявал собственото на [фирма], МПС, без да е правоспособен като водач – не притежава СУМПС.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 150, ал. 1 от ЗДвП и издадено въз основа на акта НП № 20-4332-010187 от 19.05.2020 г.

Представена е Справка за нарушител/водач Е. Я., с последно отразени действия към 27.05.2020 г. и с посочени съставен срещу водача АУАН за нарушения по ЗДвП и издадено въз основа на тях НП, както и издадените срещу водача фишове и заповеди за прилагане на ПАМ.

Видно от заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от посочените в заповедта полицейски органи.

Във връзка горната заповед по делото е представена и заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г., с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като в тях попадат и държавните служители в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 2а от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 2а от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДВП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДВП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № № 81213-1524 от 09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г., с която директорът на СДВР, е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДВП могат да се издават и от държавните служители в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

При издаване на заповедта са спазени изискванията за писмена форма на административния акт, но не и изискванията за съдържание съгласно чл. 59, ал.2, т.4 от АПК.

В настоящият случай за да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. „Хюндай Е.“ с рег. [рег.номер на МПС] , Е.Я., управлявал последният без да е правоспособен като водач, което от правна страна съставлявало нарушение на чл. 150, ал. 1 от ЗДВП, поради което спрямо него на основание чл. 171, т. 2А, б „а“ от ЗДВП е приложил ПАМ.

С оглед така изложените фактически основания, съдът намира че същите не съответстват към посоченото правно основание за издаване на заповедта за прилагане на принудителна административна мярка.

Нормата на чл. 171, т. 2а от ЗДВП съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 2а от ЗДВП хипотези, а именно – ПАМ се прилага „на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице обстоятелства по б. „а“.

От така цитираната правна норма е видно, че ПАМ по реда на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДВП, че адресат на акта е собственикът на МПС, чиято регистрация се прекратява.

От събраните по делото писмени доказателства, в това число АУАН и ЗППАМ, се установява безспорно, че към момента на проверката осъществена от контролните органи водачът на МПС е управлявал последният без да е правоспособен водач и да притежава СУМПС. Така констатираният от страна на административния орган факт е основание за прилагане на ПАМ, но не спрямо водача на МПС, а спрямо неговия собственик, каквато е както се посочи по-горе хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „А“ от ЗДВП.

Административният орган е бил длъжен, преди да се произнесе, да изясни фактите, значими за конкретното нарушение. Като не е сторил това, а е издал процесната ПАМ,

без да изясни всички релевантни обстоятелства за случая по реда на чл. 35 от АПК, административният орган е извършил нарушение на административнопроизводствените правила, които се е отразили на съдържанието на оспорения акт. Това е съществено нарушение, тъй като неизясняването на фактите във връзка с приетите от органа правни заключения са от значение за законосъобразността на акта.

На основание всичко гореизложено съдът намира оспорената Заповед за незаконосъобразна, а жалбата на Е. Я. за основателна.

По разноските по производството:

Жалбоподателят не претендира разноси, няма доказателства и такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. Л. Я., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № № 20-4332-002566 от 13.05.2020 г. издадена от И. В. Й. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна Полиция“.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: